

با کدام رویکرد؟

در مسیر زندگی و حیات دنیوی، انسانها را میتوان به سه دسته تقسیم کرد که این تقسیم بندی در تمامی حوزه ها کاربرد دارد:

دسته اول خواهان نجات

دسته دوم خواهان حفظ وضع موجود

دسته سوم خواهان رشد و پیشرفت و تعالی

این سه دسته افراد در هر حوزه، مصادیق خود را دارند، مثلاً در دوران تحصیل:

عده ای خواهان نجات از مردودی هستند

عده ای خواهان حفظ نمرات موجود

و عده ای خواهان کسب نمرات و امتیازات بالاتر.

در حوزه ی ارتباطات:

عده ای خواهان نجات از بی توجهی ها

عده ای خواهان حفظ موقعیت خود در چشم دیگران

و عده ای خواهان افزایش هنر ارتباطی و تقویت ارتباطات میان فردی و حتی اجتماعی.

این روال در مسیر مواجهه با ماه مبارک رمضان هم صادق است و دیده میشود، بطوریکه عده ای با رویکرد نجات از گناهان وارد ماه میشوند، عده ای با رویکرد حفظ ثواب های موجود در ماه رمضان، مثل: عبادت با خواب، قرائت یک آیه مساوی ختم قرآن است، اقامه اعمال شبهای قدر و خواندن حتمی جوشن کبیر و ...

اما دسته سوم با رویکرد متفاوت این ماه را آغاز میکنند، و آن دسته همان ها هستند که دغدغه رشد داشته و از اولین شب با دعای افتتاح و ابوحمزه ثمالی، با خدا راز و نیاز و ناز میکنند و از اول ماه مبارک رمضان، دعای وداع میخوانند و برای اجابت دعای قنوت نماز عید فطر مقدمه سازی میکنند، آنهم با اصرار و الحاح؛ بدین ترتیب که نه مرتبه در قنوت می خواهند:

«... وَ اِنَّ تَدْخِلَانِي فِي كُلِّ خَيْرٍ اَدْخَلْتَنِي فِيهِ مُحَمَّدٌ سَدًّا وَ اَلْ مُحَمَّدِ سَدِّ وَ اِنَّ تَخْرِجَانِي مِنْ كُلِّ سُوءٍ اَخْرِجْتَنِي مِنْهُ مُحَمَّدٌ سَدًّا وَ اَلْ مُحَمَّدِ سَدِّ صَلَوَاتُكَ عَلَيَّهِ وَ عَلٰى اٰلِهِمْ...».

آری اینان نه صرفاً بدنبال راه نجات نه حفظ وضع موجود، بلکه در کنار اینها، خسته و متنفر از وضع موجود و حالتها و اعمال تکراری،

بدنبال کسب و رسیدن به وضعیت مطلوبی هستند که ماه مبارک رمضان بیشتر بخاطر آن وضع شده است، چراکه اگر شب قدرش طبق فرمایش قرآن، «خیر من الف شهر» می‌باشد، نه برای نجات است، نه برای حفظ موجودیت‌ها و کسب منافع حداقلی در ماه رمضان، بلکه برای این رمضان وضع شده تا انسان را از نگاه حداقلی به نگاه حداکثری رسانده و به اوج و قله عبودیت و رشد و کمال برساند. و در حقیقت نظام خلقت چنین است و رساندن انسان به عالیترین مقامات، هدف از آن بیان شده که همانا عبودیت و فلاح و رستگاری می‌باشد.

دین حداقلی و نگاه حداقلی به امور دینی، هیچ لطف و صفا و هیجانی ندارد، و شاید بتوان گفت که از عوامل دین‌گریزی، دیده نشدن و نشناختن زیبایی‌های دینداری و عدم درک شور و نشاط‌های آن است، و این دور از واقعیت نیست که گفته شود اگر زیبایی و هیجان از دین زدایش شود، دین باقیمانده بغیر از برنامه‌های عبادی خشک و خالی و تکراری و نسکی، نخواهد بود و در نتیجه دین در این شکل، جذابیت و لطف خاصی نخواهد داشت و طرفدارانش را از دست خواهد داد.

پس دسته‌ای در این میان برگ برنده را دارا هستند که بهترین بهره‌ها را می‌خواهند و طلب رشد و تعالی دارند، چرا که چنانچه بیان شد هدف از دنیا و زندگی دنیوی، رسیدن به بهترین‌ها می‌باشد «ایکم احسن عملاً».

استفاده حداقلی و متوسط و حداکثری و بلند همتی، انسانها را در رتبه‌های مختلف ایمانی قرار داده و سبب میشود با رویکردهای سه‌گانه به ماه میهمانی خدا وارد شوند و آنگاه به نسبت دیدگاه و مطالبه خود از آن بهره‌برداری کنند، و بی‌شک دین و اعمال عبادی آن و ایام مقدسش رسیدن به حداکثرها و بی‌نهایت‌هاست و این مطالبه والا را خدا در فطرت همه انسانها بالقوه قرار داده و او را کمال طلب خلق نموده است.

قطعاً منتظران جزء دسته سوم هستند، چون دوست دارند خود را از همه ابعاد آماده دیدار امامشان در شب قدر نمایند، ویژگیهای دسته اول و دوم آنها را به آرمان‌شهرشان که ملاقات با سفره دار ماه رمضان است، نخواهد رساند، لذا از مصادیق بارز دسته سوم میتوان از منتظرانی نام برد که شور و شوق دیدار آنها را بیقرار کرده و از هیچ تلاشی برای رسیدن به آن مضایقه نمی‌کنند.

حال ما در احوالات خود بنگریم ببینیم جزء کدام دسته‌ایم و با چه رویکردی قدم به ماه مبارک و ماه میهمانی خدا خواهیم گذاشت!!